

De Sophia-Augusta Stichting.

Bij het uitbreken van die zoldering kwam meteen het geboortebewijs van de kamer aan het licht. Op een van de tengels stond met potlood geschreven: Matthijs Herfst. Den 8 Juli 1802 is dit platform gemaakt.

De „style empire” wordt gerekend eerst in 1806 te beginnen. Deze kamer vertoont dus den overgangsstijl van vier jaren vroeger.

Het behang is modern, maar gedrukt naar een patroon uit den empiretijd. Ware het uit den tijd, het zou niet te krijgen zijn geweest op de lange rollen papier uit één stuk, waaruit tegenwoordig onze papieren behangsels bestaan.

In het begin van deze eeuw bestonden die rollen uit kleine velletjes, die aan elkander geplakt waren en veel kans liepen weder los te raken als de behanger op den achterkant zijn plaksel smeerde.

De marmeren schoorsteenmantel, fijn beeldhouwd en uit twee kleuren steen saamgesteld, is zeer fraai.

De kamer is gemeubeld met zooveel huisraad in den smaak van het eerste Keizerrijk als voorhanden was.

De twee fauteuils en de tabouretten moeten volgens overlevering eenmaal aan Luigi Buonaparte hebben toebehoord, die als Lodewijk Napoleon, Koning van Holland heette. Het zilveren theeservies op de tafel is in den gewenschten stijl, maar, — eigenaardig spreekt er de geest van de verzamelaarster uit — de melkkan behoort eigenlijk niet bij de trekpot en de suikervaas bij geen van beide. Het buffetje in den hoek, dat zoo grappig door twee groene leeuwen wordt getorst, is in bruikleen ontvangen uit het Museum Willet-Holthuizen. De wanden roepen luidkeels om een paar goede schilderijen uit den tijd en het is te hopen dat spoedig een of andere kunstvriend een David verschaft of een Hodges om het geheel te volmaken.

Niettegenstaande al die groote en kleine onvolmaaktheden maken het vertrek en zijn stoffeering een aangenamen indruk.

Met den Franschen tijd is de style empire verdwenen. Onder de regeering van Koning Willem II heeft men getracht terug te keeren tot de Gothiek. De zoogenaamde Gothische zaal in den Haag en de geele Willemskerk

met de huizen daarnaast aan de Nassaulaan te 's Gravenhage zijn de welbekende bewijzen van pogingen, die de toenmalige krachten te boven gingen en weldra gestaakt werden. Sedert heeft men het gedaan zonder stijl of heeft zich bepaald tot meer of min botte navolgingen. Eerst in de laatste jaren begint daarin verandering te komen.

Het thans levende geslacht is dus grootendeels opgevoed in een stijllooze omgeving van rammelende afgrijselijkheden. Komt het nu in een zaal waar wanden, zoldering en huisraad allen den zelfden geest ademen, zoo echt bij elkander behooren, dan wordt het oog aangenaam getroffen. Men vindt een geheel, waarbij alles aan elkander past en in elkander sluit, afkomstig uit een tijd, die nog niet zoover achter ons ligt, of het maakt den indruk ook nog voor ons bruikbaar te zijn en te voldoen aan onze behoeften. Zoo doende ziet men al het zotte en valsche van de style empire over het hoofd of is men aanvankelijk geneigd die op den koop toe te nemen.

Want valsch en gemaakt als een modegril is de style empire in ieder opzicht, een duidelijk sprekend beeld van den tijd die hem voortbracht.

Al het voorgaande was opgeruimd en had afgedaan. Daarvoor kwam het oud-Romeinsche in de plaats, het klassicisme, niet het echte, maar namaak, niet langzaam gegroeid en ontstaan uit den geregelden loop der dingen, maar door geleerden uit boeken opgediept en onbegrepen door anderen toegepast.

De Staat, — een republiek met een Imperator aan het hoofd, die een nagemaakte Consul is geweest en prefecten onder zich heeft. Het leger verdeeld in legioenen en cohorten met adelaars tot veldteeken. De vrouwen gekleed in dunne chitons, al dragen zij sedert kort geen sandalen meer of ringen aan de teenen.

In alles namaak, heel de wæreld een groote verkleedpartij.

In de binnenkamer marmeren pilasters — van hout, — op het buffet, lijkurnen om er confituren in te doen, op den schoorsteen een pendule . . . de Romeinen hadden geen pendules. Hoe de Romeinen een pendule ge-